

Κυριακή Ζ΄ Λουκά: Τα Θαύματα ως Θεραπεία του Όλου ανθρώπου (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ζ Κυριακή του Λουκά: «Τα Σημεία Θαυμάτων ως Θεραπευτικά Μέσα»

Ζ΄ Κυριακή του Λουκά και ο Χριστός διωκόμενος από την χώρα των Γαδαρηνών πορεύεται προς την Καπερναούμ. Εκεί, όπως ήταν φυσικό, τον ανέμενε όχλος πολύς διψασμένος από τη φιλανθρωπία και την αγάπη του.

Στην Καπερναούμ λοιπόν σύμφωνα με την ευαγγελική περικοπή, ο Ιησούς πραγματοποιεί δύο θαυματουργικές πράξεις. Πρώτον θεραπεύει μια αιμορροούσα γυναίκα και δεύτερον ξαναδωρίζει τη ζωή στην κόρη του Ιαείρου.

Αποτελεί όντως γεγονός πως οι ευαγγελικές περικοπές αυτής της περιόδου κάνουν λόγο για διάφορα θαύματα του Χριστού, είτε για ιάσεις ασθενών, είτε για νεκραναστάσεις. Για να είμαστε πιο ακριβείς θα λέγαμε πως συναντάμε τον Ιησού να ποιεί πληθώρα «σημείων».

Σχεδόν πουθενά δεν βρίσκουμε στη Γραφή τον όρο «θαύμα» αλλά τον όρο «σημεία». Και αυτό γιατί τα «θαύματα-σημεία» του Θεανθρώπου δεν ήταν όπως τα θαύματα των μάγων και των διαφόρων θαυματουργών ανθρώπων του παρελθόντος. Τα «σημεία» του Χριστού ήταν πραγματικά κάτι το διαφορετικό. Ήταν κάτι ξεχωριστό και θεανθρώπινο που δεν στόχευαν απλά σε μια απλή αποκατάσταση μιας κατάστασης, ούτε βέβαια στην πρόκληση εντυπωσιασμού και θαυμασμού εκ μέρους των ανθρώπων. Αντιθέτως, σκοπός των «σημείων-θαυμάτων» του Χριστού ήταν να χαρίσουν στον μετά Χριστόν άνθρωπο μια αμυδρή εμπειρία της Βασιλείας του Θεού και της αιωνιότητας.

Έτσι και η καημένη γυναίκα του ευαγγελίου «προσελθοῦσα ὄπισθεν» του Ιησού προσπαθεί αθόρυβα χωρίς να γίνει αντιληπτή απο τον όχλο να πλησιάσει τον μοναδικό αλάθητο ιατρό της ιστορίας ώστε να αντλήσει δύναμη και θεραπεία. Παρά τον πόνο και την δυστυχία της εντούτοις την διακατέχει μια «λεπτή» ευγένεια. Δεν γογγύζει και δεν παραπονιέται δημοσίως. Απλά πλησιάζει την πηγή της σωτηρίας χωρίς να γίνεται αντιληπτή.

Η ταλαίπωρη όπως διαβάζουμε έπασχε από φρικτές αιμορραγίες για δώδεκα έτη. Μάλιστα είχε προσαναλώσει ό,τι είχε και δεν είχε στους ιατρούς της εποχής χωρίς

να βρίσκει γιατρεία. Και όντως τόσο στο παρελθόν όσο και στο παρόν η Ιατρική Επιστήμη έχει τα όρια της. Δεν αποφαίνεται πάντοτε και απόλυτα θεραπευτικά απέναντι στον πόνο του ανθρώπου. Βέβαια η Αγία Γραφή την τιμά και την καταξιώνει με την προτροπή «*Τίμα Ιατρόν ...*» καθότι κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει τη διακονία και την υπηρεσία της στον άνθρωπο. Το πρόβλημα ανακύπτει όταν ξεκινήσουν οι αυτονομήσεις. Όταν δηλαδή ο άνθρωπος αποσυνδέεται από το χέρι του δημιουργού Θεού θεοποιώντας τα αναλγητικά φάρμακα των επιστημόνων. Αυτή ακριβώς την στάση είναι που αποφεύγει η πάσχουσα του ευαγγελίου. Η αιμορροούσα όταν εισπράττει την αδυναμία της ιατρικής επιστήμης ελπίζει με πίστη στην παντοδυναμία του ιατρού των ψυχών και των σωμάτων. Απελπισμένη από τους ανθρώπους ιατρούς προστρέχει στον Θεό ιατρό, τον Ιησού, τον οποίο απλά αγγίζει. Διά της αφής και μόνο «*παραχρήμα*» θεραπεύτηκε λόγω της ισχυροτάτης πίστης που την διακατείχε.

Μεγάλο πράγμα η πίστη και η εμπιστοσύνη στον Χριστό. Τα περισσότερα των «*σημείων-θαυμάτων*» του Χριστού, από όσο διαβάζουμε στην Κ.Δ. στην ολότητα τους δεν πραγματοποιούνται για να προξενήσουν και να προκαλέσουν πίστη. Το θαύμα δεν οδηγεί στην πίστη αλλά η πίστη στο θαύμα. Και αυτό γιατί άλλο πράγμα τα «*σημεία*» του Χριστού που προϋποθέτουν τη συχνότητα της πίστης για την θεραπεία και άλλο τα εντυπωσιακά μαγικά κόλπα του οποιουδήποτε τυχαίου. Τον Χριστό ποτέ δεν πρέπει να τον θεωρούμε ένα θαυματουργό μάγο, αλλά ως τον μεγάλο Ιατρό που ήρθε να θεραπεύσει τα απολωλότα πρόβατα της ποιμνης του. Αυτό δεικνύουν τα σημεία-θαύματα προς την ανθρωπότητα.

Π. Νικόλαος Πάτσας, Εφημέριος Ι. Ν. Παναγίας Αγγελόκτιστης Κίτι Λάρνακας Κύπρος - 29-10-2017